

Tvätta med rent samvete

Det ligger en död tant i vår tvättkällare. Första gången jag såg henne trodde jag att hon lagt sig för att sova. Jag harklade mig och smällde lite extra i dörren men hon rörde sig inte. Och man vill ju inte störa heller och därför jag lät henne ligga. Bredvid mangeln ligger hon.

Andra gången låg hon kvar på samma ställe, i exakt samma ställning. Men jag tror att någon hade hållt lite damparfym på henne. Det vore dumt om hon skulle ligga där och lukta illa nu när sommarvärmen börjar komma. Det var en mild och fin parfym, en sådan som jag kan tänka mig att gamla tanter brukar ha även om jag inte har stor erfarenhet av det.

Naturligtvis kan jag inte svära på att hon faktiskt är död, det skulle kunna vara en slump att hon ligger på samma ställe hela tiden men vad jag kan se andas hon inte.

Några av de andra grannarna och jag talade om det för någon dag sedan. Kanske vi borde försöka få bort henne. Men å andra sidan spelar det ingen roll om hon ligger där, hon är inte i vägen. Det är sällan någon manglar nuförtiden. Hon tvättade ofta och jag tror att tvättstugan nästan var som ett andra hem för henne. Därför låter vi henne stanna kvar. Det är viktigt att tänka på griftefriden.

Jag trodde att döda skulle brytas ned på något sätt. Men hon ser ut som hon gjorde när vi flyttade in för några år sedan. Möjligtvis att ansiktet är lite magrare.

Någon har slutit hennes ögonlock och det känns bra, ögonen verkar ha sjunkit in i huvudet på ett oförklarligt sätt.

Jag känner igen henne, hon bor i B-uppgången. Kanske har jag utbytt några ord med henne men inte vad jag direkt kommer ihåg. Lite stripigt grått hår, ljusblå klänning. Jag tror inte hon har några släktingar. Åtminstone har inte jag hört att någon skulle varit här och frågat efter henne.

När jag är nere och tvättar brukar jag tala lite med henne. Inte för att jag tror att hon hör, men det känns bra att säga några ord. Brukar berätta om lite av varje, hur det är på jobbet och vädret. Gamla människor tycker om att man talar om vädret.

Hon har legat här länge nu, säkert en och en halv månad. Jag undrar vad hon dog av. Kanske var det hjärtat. Hjärtattack är en vanlig dödsorsak har jag hört. Kanske borde jag ändå gå fram. Men vad ska jag säga om hon slår upp ögonen när jag hänger över henne. Nej, jag struntar i det. Eller ok, jag smyger sakta framåt, det kan inte vara farligt.

Men vad i... Oj, nej...

Kära dagbok. Det ligger två döda människor i vår tvättkällare. En ung man och en gammal kvinna.

Längtan

"Gråkråka är en kråkfågel med grå rygg och undersida, i övrigt svart. Lever av djur- och växtämnen, ofta avfall och as. Häckar i risbon i trädkronor och dungar. Vanlig i hela Sverige, flyttfågel i norr, stannfågel i söder."

Det är vad som står i min uppslagsbok och det kanske inte verkar märkvärdigt, men jag tror det är mer spännande i verkligheten. Co'rvus coro'ne co'mix på latin, men jag kan inte latin och det kan säkert inte kråkan heller och därför kvittar det.

Men tänk att bara kunna flyga iväg sådär, ta en sväng över domkyrkan och landa på ett tak. Sitta en stund och fundera över livet eller på vad man ska äta. Känna vindarna komma och bara sträcka ut vingarna igen och kasta sig fram. Man faller en bit men flaxar till och känner hur det bär. Det vore fantastiskt, helt underbart. Ibland när jag är ute och är säker på att ingen ser mig sträcker jag ut armarna mot vinden och längtar. Längtar efter att vinden ska ta tag i mig och lyfta mig upp. Egentligen skulle jag vilja flaxa med armarna också men jag vågar inte, tänk om någon ändå skulle få syn på mig.

Jag tittar ofta på dem från balkongen, hur de övar upp sin flygförmåga och precision. När som helst när vardagen blir grå är det bara att lyfta och hitta en bättre plats. Tänk den som ändå kunde flyga som kråkorna.

På vägen till jobbet cyklar jag ofta förbi en flock som letar efter mat. I dag höll de på att undersöka en omkullvält papperskorg. De rev och slet i innehållet på marken och brydde sig inte om att jag passerade ganska nära. Varför skulle de bry sig? Det är många som cyklar här och de vet att om jag skulle få för mig att kasta mig av cykeln mot dem behöver de bara göra en lätt rörelse med vingarna för att komma utom räckhåll. Varför skulle de då överhuvudtaget bemöda sig med att ge mig en blick?

Men idag var det en som lyfte huvudet och för en stund glömde maten på marken. Han eller hon följde mig med blicken när jag passerade. Jag kände igen något i den blicken, en längtan och kanske också en känsla av avundsjuka. Och jag visste vad som rörde sig i det lilla huvudet:

"Åh, tänk den som ändå kunde cykla."

Min pappa...

– Min pappa släcker bränder, sa han.

De andra pojkarna tittade imponerat på honom. Att vara brandman var spännande och tufft.

– Min pappa jobbar i stan, sa näste.

Att arbeta i storstaden var nästan mer fascinerande än att släcka eldsvådor. Men bara nästan.

– Min pappa är död, sa den tredje.

Det blev tyst. De andra kunde inte riktigt bestämma sig för om det var otäckt att ha en pappa som var död eller om det var häftigt. Ganska häftigt var det faktiskt tänkte de, det fanns faktiskt ingen annan som hade en pappa som var död. Lite kusligt var det också på ett sätt som de inte riktigt kunde förklara.

– Han dog när jag var liten.

Visserligen var pojken med vuxna mått mätt fortfarande liten men i hans egna ögon var han stor, nästan vuxen. Och det var sant att pappan dött när han var liten. När han blev äldre skulle det bli ännu mer sant. Kanske skulle det inte vara lika coolt när man blev större.

Det var tyst en kort stund.

– Vi ska skaffa en ny bil, en BMW, sa den förste.

Och det slog allt annat. Inget går väl upp mot 220 hästkrafter, inte ens en död pappa.

Inbrottet

Jag har haft inbrott idag. Åtminstone tror jag att det är det som har hänt, men jag vet inte riktigt. Det är inte som jag tänkt mig att en sådan visit skulle vara, men jag antar att det ser olika ut. Borde jag ringa polisen? Vad ska jag säga? Hur ska jag kunna bevisa att jag haft besök av tjuvar? De kommer aldrig att tro mig. Inte som det ser ut här. Eller brukar det se ut på det här viset när man haft påhälsning? Och inte är jag säker på att något är stulet heller. Men låset är uppbrutet, ingen tvekan om det. Jag måste i alla fall ringa en låssmed. Och mitt försäkringsbolag. Men det kunde varit värre.

I morse var allt som vanligt. Lite duggregn, om det nu har någon betydelse. Det var stökigt i lägenheten, precis som det brukar. Jag vet att jag borde städa. På kvällarna efter jobbet orkar jag inte sätta igång. Och på helgerna finns annat som känns lockande. Är det bra väder vill man vara ute och regnar det kanske man går på bio med några vänner eller sitter och fikar med dem. Men jag borde städa för att kunna bjuda hem dem. Det känns inte roligt när det ligger saker överallt och solen obarmhärtigt avslöjar att fönstrena borde ha putsats för länge sedan. Och den rena tvätten borde jag ha vikt ihop. Allt det där var alltså som vilken dag som helst när jag låste ytterdörren. Klockan var ungefär tio minuter över sju. Dagen på jobbet gick också på rutin med mycket telefon och möten.

Redan i trappuppgången på väg mot hemmets lugna vrå fick jag en konstig känsla i magen. Det var svårt att beskriva, men det var något. Eller är det jag som nu i efterhand får för mig saker?

Jag satte nyckeln i låset och dörren gick upp direkt. Först då såg jag brytmärkena. Håret reste sig på armarna. Det var tyst. Mycket tyst. Jag stod på tröskeln och lyssnade. När jag inte hört något på flera minuter gick jag vidare. Försiktigt smög jag genom alla rum. Det var tomt, tack och lov.

Nu har det gått en halvtimme sedan jag kom hem. Och jag har fortfarande inte ringt polisen. För inget är sig likt. Jag har aldrig haft inbrott tidigare och därför vet jag inte hur det brukar vara. Men det här verkar konstigt. Tvätten är prydligt hopvikt och inlagd i skåpet. Cykeln som stått i hallen för att inte bli stulen har inte längre punktering. Berget med disk är borta och åtminstone fönstrena i vardagsrummet är skinande rena. Ska det vara så här?

Brevet till grannen

Kära grannar!

Vi har inte umgåtts särskilt ofta sedan vi flyttade in. Jo, vi har hälsat någon gång vid staketet men både ni och vi har annat att tänka på.

Nu planerar vi att bjuda hem några vänner på fest på lördag klockan åtta, kanske grillning om vädret tillåter. Annars får det bli något inomhus. Det blir en enkel tillställning, kanske ett femtontal personer. Ja, jag vet att det kanske är lite sent att komma och fråga nu men ni kanske ville vara med? Tänkte att det vore trevligt, vi har ju ändå varit grannar nu i fyra år.

När jag tänker efter är det faktiskt på det viset att både er trädgård och ert hus är betydligt större än vårt. Därför funderar jag på om vi kunde ha partyt inne hos er istället? Det skulle göra allt smidigare. Hoppas det är ok? Ni behöver inte ställa till med något särskilt för vår skull. Och när det gäller maten är det inte heller så noga, gör något enkelt bara. Vi kan ta med sallad.

Vi syns på lördag.

Hälsningar

Anders och Britta

PS Det vore också bra om vi kunde få låna er bil någon dag, vi skulle behöva åka till IKEA och vår bil har varit med om en liten olycka. DS